

søge at finde andre og mere holdbare Grunde end dem, det ærede Medlem har formaaet at fremkomme med.

C. B. Rimestad: Der fik vi da at høre de allermærkeligste Ord, vi nogensinde have hørt om en Adresse, og det med en Selvtfredshed, som overgaaer omtrent Alt, hvad vi nogensinde have oplevet i den Retning. Her er en Adresse, som ikke kræver noget Svar; vi henvende os til Hans Majestæt Kongen, men Svar ville vi ikke have! Vi have ikke i mindste Maade den Hensigt at ville indvirke paa Hans Majestæt Kongen; vi fremhæve kun et i Løften sværende Duffe! Vi ville gjøre Kongen bekendt med, at der er nogle Mænd, som ønske Noget! Men jeg gad nu vidst, om Kongen bryder sig om at blive bekendt dermed, og man skulde dog først forvise sig om, hvorvidt Han brød sig derom eller ikke. Hvis man endda havde en Hensigt, hvis man endda sagde: Det er af Betydning for Landet, at saadanne Mænd som vi fremsætte saadanne Duffer, og derfor bede vi Deres Majestæt tage Hensyn dertil, saa kunde jeg dog forstaae det; men da dette slet ikke er Meningen, da det ikke i mindste Maade er Hensigten at indvirke paa Hans Majestæt, og da man ikke ønsker noget Svar eller har tænkt sig noget Saadant, saa bliver den hele Adresse mig fuldstændig uforstaaelig. (Modsigelse.) Det er jo udtrykkeligt sagt, at man ikke ønsker noget Svar. (En Stemme: Af hvem?) Af den ærede Ordfører, der jo udtrykkelig spurgte det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Chr. Rimestad), hvem der havde sagt ham, at man ventede Svar, og deri ligger, efter danst Maade at tale paa, at man slet ikke vil have noget Svar. Det er altsaa denne Løstadresse, som vi nu her skulle forhandle om. At den er bleven, som den er, maa vistnok tilskrives, at man har havt stort Hastværk dermed; derom vidner ogsaa den noget skjodesløse Form, hvori den er affattet. Den bestaaer, naar man fra drager den høflige Henvendelse i Slutningen, der jo kan betragtes som Slutningen af et Brev, kun af et eneste Punktum, saa stort som 18 almindelige Linier i Rigsdagsstribenden, og den er ikke fri for adskillige Gjentagelser,

som vise, at man ikke har læst den saa hyppigt igjennem, som ønskeligt var. Den begynder med at sige, hvad Hans Majestæts Raadgivere have meent at burde gjøre, og fortsætter med at sige, hvad Andre have meent ikke at burde gjøre, og saa kommer der et Duffe om at gjøre et Duffe. Det ene er et almindeligt Duffe, det andet er et specielt; men paa intet af dem vil man have Svar; det er saaledes kun et Duffe, som har avlet et Duffe, og intet Andet. Men det er ikke paa Grund af denne Form, at jeg ikke kan stemme for Adressen; thi, man kunde endda see bort fra den mindre heldige Maade at bruge sit Modersmaal paa. Det er heller ikke paa Grund af den Maade, hvorpaa den melder sig, nemlig som en Fleertalsadresse, der strax ved sin Fremkomst siger: Det er ligegyldigt, hvilke Grunde De anføre imod os Forslagsstillere; thi det er engang vor Beslutning at indgive denne Adresse, og vi have Magten til at gjøre det. Nei, Grunden, hvorfor jeg stemmer imod den, er den, at, hvad enten den indeholder et Duffe eller ikke, hvad enten den kræver Svar eller ikke kræver Svar, saa hviler den aabenbart kun paa en af de to foreliggende Muligheder, nemlig at Hans Majestæt Kongen enten vil opløse Folkethinget eller vil tage et Ministerium, som vil lade Rigsdagen vedblive at arbejde. Men naar man nu overhovedet vilde fremsætte en saadan Adresse, saa synes det mig, at man burde lade det gjøre Indtryk paa sig, at der er een Mulighed til foruden de to, som man saa sikkert gaaer ud fra. Hans Majestæt Kongen har sagt til de afgaaede Ministre, om de ikke vilde vedblive at forhandle med Thingene, hvilket jo hører til de Forretninger, som et Ministerium har at varetage, og Ministrene have svaret Ja. Folkethinget derimod — jeg skal ikke sige, om det er fuldstændigt loyalt; men det er en Kjendsgjerning — har gjennem Ordføreren for Fleertallet udtalt, at det ikke ønskede at forhandle med de Ministre, som Kongen har anmodet om at ville vedblive at varetage Forretningerne. Derimod siger man til Kongen: Skaf os andre Ministre og lad os faae Tid til at underhandle med dem, saa at man altsaa bestemt gaaer ud fra, at der ikke er Tale